

σωμεν με τα κουπιά, έπειτα δεκαεπτά ποταμοφράκται, που δεν εγνώριζαμεν... που δεν ηδυνάμεθα να υποπευθώμεν... Θα ήσαν βέβαια μερικοί πολύ δυσδιάβατοι. Πολύ συχνά, μεγάλη απόστασις χωρίζει τον τεχνητόν αυλακα του μύλου, από το μέρος όπου ο ποταμός εξακολουθεί το κανονικόν ρεϊθρόν του, και τότε, θα ήμεθα υποχρεωμένοι να σηκώωμεν στα χέρια την λέμβον και ήτο αρκετά βαρεϊά αυτή η λέμβος!...

Αυτά όλα μās έκαμναν να σκεπτόμεθα διά την έκβασιν της επιχειρήσεώς μας, αλλά τίποτε δεν ήτο δυνατόν να μās σταματήση πλέον διά να κατακτήσωμεν τās δάφνας των ναυτιλιών, ήθέλαμεν να κάμωμεν τον διάπλουον από το Μαιν-Ρου εις την Σαίντην.

Έπρεπεν όμως, πρό παντός, να λάθωμεν την συγκατάθεσιν των γονέων μας, χωρίς την οποίαν δεν ηδυνάμεθα τίποτε ν' αποφασίσωμεν.

Ένα βράδυ λοιπόν, ενώ όλη η οικογένεια εκάθητο εις την πρασινάδα του πύργου, ο Ίακωβος εύρηκε την ευκαιρίαν να εκθέση το σχέδιόν μας.

Κραυγαί εκπλήξεως, αντιρρήσεις αναριθμητοί, υπεδέχθησαν κατ' αρχάς την πρότασιν μας.

— Μά, είσθε τρελλά, καίμενα παιδιά μου! Έλεγεν ο παππούς.

— Έγώ θα πεθάνω από την λαχτάρα μου! δίσκοπεν η μαμμά.

— Θα κινδυνεύσετε την ζωήν σας! έθρηνηλογοϋσεν η γιαγιά.

Ο μπαμπάς τσιμουδιά από το μειδιάμα του έφαινετο ότι η ιδέα μας δεν τώ απήρρεσεν απ' εναντίας!

— Γιατί δεν λές την γνώμην σου, φίλε μου; τον ήρώτησεν η μητέρα μου.

— Διότι, κ' έμένα, πολύ μ' έλκυει αυτό το σχέδιον, απήντησε... Με δέχασθε, παιδιά, μέλος της εκστρατείας σας;

Τι καλόν πατέρα που είχαμεν!... Έθλεπε πολύ καλά το όρθον των αντιρρήσεων που μās έκαμναν και αυτός πολύ θα ετρέμαζεν, αν μās άφιναν να φύγωμεν μόνοι και, διά να μη μās στερήση το ταξείδι, που τόσον έλαχταρούσαμεν, δεν έδιεταζε να συμμερισθή τους κόπους και τās ταλαιπωρίας μας, διά να μās προσυλάξη από ένδεχομένους κινδύνους!

— Αν και δεν εξετιμήσαμεν τότε όλην την έκτασιν του δείγματος τούτου της στοργής του, συνεινήθημεν όμως εις το έπακρον, και παρ' όλίγον να τον πνίξωμεν από τα φιλιά μας, ενώ έφωναζαμεν:

— Ω! τί εύτυχία! Ω! μπαμπά, έσύ θα γίνης ο πλοίαρχος.

— Όχι, όχι, παιδιά μου, δεν φιλοδοξώ παρά εν άξίωμα, το του έπόπτου. έσεΐς θα εκλέξετε τον πλοίαρχον μεταξύ σας

έγώ πρώτος θα υποτάσσωμαι εις την έξουσίαν του, έφ' όσον η φρόνησις δεν με συμβουλεύει να παρεμβάινω. Θα χαρώ πολύ να ιδώ, πώς θα τα καταφέρετε μόνοι σας...

Και στρέφων προς την ομάδα των ανησυχούτων:

— Έλπίζω ότι όλοι οι φόβοι θα λείψουν. Δεν ύπόσχομαι ότι θα φυλάξω αυτούς έδώ τους ναυτικούς μέσα σε κουτί με βαμβάκια, αλλά δεν θα τους επιτρέψω καμμίαν άπερισκεψίαν, — μείνατε ήσυχοι.

Η μαμμά είχεν εις τον άνδρα της άπερίοριστον έμπιστοσύνην. Τον έβεβαίωσε λοιπόν ότι η μεταξύ μας παρουσία του έντελώς την καθήσυχάζε, και ο παππούς με την γιγαία περιωρίσθησαν να επιδοκιμάσουν.

— Άγαπητέ μου θεΐε, δίσκοπεν έξαφνα η Μαρία-Ρόζα η άδεια εΐνε και για μένα;

— Αϊ αυτό εΐνε άλλο ζήτημα όμολογώ ότι δεν είμαι διόλου άρμόδιος εις τα ζητήματα του στολισμού και της διαπαιδαγωγήσεως των κορασίων.

— Θα πάω κ' έγώ με την άδελφήν μου! δισκρυξεν η γλυκεΐα Φρανσίνα.

Κατά βάθος η κληή μικρούλα έτρεμεν αυτό το μεγάλο κ' επικίνδυνον ταξείδι. Αλλά, καθώς μās εξήγησε κατόπιν, έσκεπτετο ότι θα μās έχρησίμευσε με τα προσόντα της ως νοσοκόμος, και, κατά την συνήθειαν της, έθυσίαζεν αυτό που της ήρρεσκε διά να τεθή εις τās διαταγās μας.

— Και μαζί σου άκόμη, γνωστική μου Φρανσίνα, απήντησεν ο πατέρας μου, δεν ήμπορώ ν' άφίσω την Ρόζαν να έλθη εις την εκστρατείαν μας; είσθε πολύ μικρές και αι δύο, ώστε να περάσετε χωρίς να σās περιποιηθή ή θεία σας ή η δασυάλισά σας.

— Ω τί άτυχία!... άνεστέναζεν η Μαρία-Ρόζα με τα δάκρυα στα μάτια.

Και ήμεΐς συνεμεριζόμεθα την άημονίαν της η άπουσία της Μαρίας-Ρόζας μās έφαρμάκονεν όλην την χαράν μας.

— Αν θέλετε έσεΐς, κύριος Λατεριέρ, έγώ έμβαρκαρισθή μαζί σας εις Φοιήτριαν διά να επιβλέψης μίς Ρόζαν και μίς Φρανσίναν, — επρότεινεν η μίς Ρεβέκκα Σίμφων.

Ολιγόλογη εκ φύσεως, είχε μείνη έως την στιγμήν εκείνην άμύλητη, καρφωμένη επάνω στο σκαμνάκι της αλλά το αίμα της, ως κόρης της Αλβιώνος, είχε πάρη βράσιν με την ιδέαν της τολμηράς έκείνης ναυτικής περιπλανήσεως.

Και επέμεινε με πρωτοφανή ζέσιν:

— Θα εύχαριστηθής έγώ πολύ, βεουμάς, αν έγώ έμβαρκαρισθής εις Φοιήτριαν.

— Έ! μα αυτό εΐνε τέλειον! άνεκραξεν ο πατέρας; δεν εΐνε δυνατόν να επιθυμήσωμεν Μέντορα τόσον λαμπρόν όσον την μίς Σίμφων, που εΐνε συντησμένη με τα ταξείδια.

— Έγώ υπάγης εις την Αμερικην και εις την Αυστραλίαν.

— Περιήρημα έτοιμάσε τα πράγματά σου, Ροζέττα, και συ Φρανσίνα υπό την επίβλεψιν της μίς Σίμφων, σās πηγαίνω και εις τους αντίποδας, πόνον μάλλον εις την Σαίντην!...

Η έσπέρα παρήλθε με γενικήν ευθυμίαν. Ωμιλούσαμεν όλοι μαζί, και όλοι οι μεγάλοι, ως και ο παππούς, έκρατούσαν το ίσον εις την χαράν μας.

Χωρίς τα κλάμματα της Ραδεγίνδης, η όποία ήθελε και αυτή να έλθη εις την εκδρομήν, και εύρισκε παντού άρησιν απότομον και χωρίς σόγια, κανέν νεφος δεν ήλθε να σκίαση την έκτακτον εύχαριστήσιν μας.

Την επάύριον, η Φοιήτρια, καταδρομικόν πρώτης τάξεως του στόλου του Μαιν-Ρου, ήρχιζε τον όριστικόν έξοπλισμόν της διά μακρυνήν εκστρατείαν εις τα ύδατα του Σαρέντου.

Διά να γίνουν μεθοδικώς όλα, την έσύραμεν έξω από τον ποταμόν, διά να της καθάρισωμεν τα ύφαλα την έτοποθετήσαμεν επάνω εις χονδρά ξύλα, στερωμένα με πέτρες, κάτω από την σκιάν μιάς μεγάλης κρανιάς. Έπεθεωρήσαμεν λεπτολογώατα το σκάφος της και το έκαλαφάτισαμεν από την άρχήν ο έξαρτισμός της, τα σκεύη της, τα κουπιά της, τα πανιά και το κατάρτι της εξητάσθησαν επίσης λεπτομερώς.

Έβάλαμεν εις την πρόμηνη της έστηλίδιον δια σημαίαν, η δε Φρανσίνα, επιτηδεία σάν νεριδιούλα, έσκάρωσε εν έξοχον λάβαρον, κόνικον, με το όνομα Φοιήτρια, κεντημένον με άσπρα γράμματα.

Εις την πρόωρον, έγώ έτοποθέτησα εν μικροσκοπικόν όρειγάλικον κανονάκι, το όποιον ο Ίακωβος, ο μέλλων πυροβολητής, είχε λάβη δώρον εις την έορτήν του, όταν ήτο μικρότερος. Πρωΐ και βράδυ αυτό το κανόνι έπρεπε να βροντά διά την έπαρσιν και την υποστολήν της σημαίας, διότι είχαμεν άπόφασιν να τηρώμεν ακριβώς τον κανονισμόν της επί των πολέμικων πλοίων έσωτερικής ύπηρεσίας». Επίσης είχαμεν σκοπόν να κανονισθώμεν, όσάνκις εφθάναμεν εις κανένα σηματοεινόν λιμένα...

Όταν έτελειώσαν αυτάι αι προκαταρκτικά έργασία, το καράβι μας έπεσε πάλιν εις τα νερά... Έπεθιδάσαμεν εις αυτό τρία ζευγάρια κουπιά, διά να μη εύρεθώμεν έξαφνα άνεφοδίαστοι ένα μακρό κοντάρι, διά τās περιστάσεις όπου τα νερά της Σώνης θα ήσαν τόσον ρι-

χά, ώστε να μās έμποδίσουν την κωπηλασίαν ένα γάντζον, καταλληλότατον διά τās δυσκόλους προσεγγίσεις, διά ν' απομακρύνωμεν τα χέρσα, η διά να πιάνωμεν τα πράγματα, που θα μās έπρεπταν εις τα νερά δύο μοχλους διά να σηκώωμεν την λέμβον και την μεταφέρωμεν σηκωτήν μερικά ξυλουργικά εργαλεία διά τās έπειγουσας έπισκευās. (Έπειτα συΐγεια) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ (Κατά το γαλλικόν του Μ. Λαμπεριέρ).

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΩΤΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Αγαπητοί μου, Η ΕΙΚΟΝ η όποία συνοδεΐει την προϋσάν μου εΐνε έργον συναδέλφου σας, του Λευκοκυμάντου Αιγαίου. Την είχε στείλη πέρσει, μαζί με την έπιστολήν του της 1ης Σεπτεμβρίου, προς την Διάπλασιν. Μās ήρρεσε πολύ, και έπειδή τότε ήτο άργα διά να δημοσιευθή, την έφυλάξαμεν να την χρησιμοποιήσωμεν «του χρόνου», αν εν τώ μεταξύ ο κόσμος δεν θάλλαζε... Αλλ' ο κόσμος, ο αθηναϊκός, δεν άλλαζε καθόλου. Η 1η Σεπτεμβρίου επανήλθεν άπαράλλακτη με την περσινην και με όλας τās προηγουμένας... Και η γελοιογραφία του Λευκοκυμάντου Αιγαίου έχει τόσην επικαιρότητα φέτος, όσην είχε και πέρσει και όσην θα έχη βέβαια και του χρόνου...

Πρέπει να εύγνωμώ προς τον μικρόν μας φίλον, ο όποιος με απαλλάσσει του κόπου να σās περιγράψω, άκόμη μίαν φοράν, την αθηναϊκήν μετοικεσίαν της 1ης Σεπτεμβρίου. Η γελοιογραφία του εΐνε η ώραιότερα και ζωηρότερα περιγραφή. Ίδετε πρώτα-πρώτα τον μικρόν εκείνον «μέτοικον» ο όποιος κουβαλεί τον...ζωολογικόν του κήπον. Εΐς το κλουβί ένας παπαγάλος, εις το μαντίλι ένα γατάκι, εις το καπέλο μιά μαϊμού, και από δύο σχοινάκια δεμένα, ένα

σκυλί και — αν δεν κάμνω λάθος — ένα άρνάκι. Πόσες φορές δεν έτυχε να συναντήσετέ και σεΐς εις τον δρόμον το περιεργον αυτό φαινόμενον; Έτσι μετακομίζονται συνήθως οι ζωολογικοί κήποι των αθηναϊκών σπιτιών. Με την διαφοράν μόνον ότι ο ζωολογικός κήπος του ήρωος της γελοιογραφίας εΐνε κάπως πλουσιώτερος των συνήθων, και είμπορούμεν να είπωμεν ότι αμιλλάται με τον Ζωολογικόν του Φαλήρου...

Τώρα κυτάξετε εκείνο το κάρρο, το χαρακτηριστικόν, που εΐνε σταματισμένον απέξω από το σπίτι, με το σύμφυρμα το άπερίγραπτον των προς μετακόμισιν επίπλων. Το κάρρο εΐνε ήδη γεμάτο, αλλ' οι μανιάται εξακολουθούν να φορτώνουν μπαούλα, ενώ κάποιος ρίχνει από το παραθύρον μπόγους, και μίς γυναίκα — η οικοδέσποινα βέβαια, χειρονομεί και ξεφωνίζει, φοβουμένη την τύχην των πραγμάτων της. Αυτό μου ένθυμίζει τον περίφημον στίχον του Σουρή: Και μες το ανακάτωμα σκευών κ' επίπλων

Κατακυλά ο τέντζερης και βροίκει το καπάκι

Αλλά συχνότερα συμβαίνου τραγικώτερα πράγματα: Ο τέντζερης βροίκει τον καθρέπτην, και το μπαούλο βρίσκει το μάρμαρυ του νιπτήρος, τα όποια σπάνουν. Τα τραπέζια και τα καθίσματα έξαρθρώνονται οικτρως και τα

μαλακά στρώματα ματαίως τοποθετούνται εις τα πλάγια διά να προφυλάξουν τα λεπτότερα έπιπλα, τα όποια υφίστανται πανωλεθρίαν. Δι' αυτό ο μακαρίτης Φραγκλίνος έλεγεν ότι δύο μετακομίσεις ίσοδυναμούν με μίαν πυρκαϊάν, η αν προτιμάτε το εναντίον — όπως είπε κάποτε ο κ. Μπάμπης Άννινος, — ότι δύο πυρκαϊαί ίσοδυναμουν με μίαν μετακόμισιν! Αλλά το χαρακτηριστικώτερον από όλα εΐνε η γελοιογραφία η έντος του κύκλου. Παριστάν το γεύμα της 1ης Σεπτεμβρίου εις το καινούργιο σπίτι, πριν στηθή άκόμη η κουζίνα. Αποτελείται συνήθως από ψωμί, τυρί, σταφύλια και νερό. Σερβίρεται δε επάνω εις σεντού-

κια, εν τώ μέσω του σωρού των άλλων επίπλων, των σκευών και των ρουχικιών, όπου τα στρώματα των κρεβατιών χρησιμεύουν ως σοφάδες... Αλλά ο κόπος κάμνει όρεξιν, και όταν έχη κανείς όρεξιν, τρώγει, ό,τι τύχη και όπου τύχη...

Το συμπέρασμα όλης αυτής της φαιδράς ιστορίας, εΐνε ότι οι εύτυχέστεροι άνθρωποι εΐνε όσοι έχουν σπίτι δικό των η όσοι δεν έχουν την κακήν συνήθειαν ναλλάζουον σπίτι κάθε χρόνον και να περνούν τόσον άσχημα την 1ην Σεπτεμβρίου, — και πολλές άλλας ημέρας πρό και μετά... Αλλ' οι εύτυχεΐς αυτοί άνθρωποι, εις τās Αθήνας, όπου βασιλεύει άκόμη η μανία της μετοικεσίας, εΐνε όλιγοι, — σās εύχομαι δε να είσθε και σεΐς μεταξύ αυτών, τουλάχιστον εις το μέλλον.

Σας άσπάσσομαι ΦΙΛΗΘΝ

Ο ΝΑΥΤΟΠΛΗΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια).

Η Ίρλανδη και ο σύζυγός της εκλαϊαν διά την αναχώρησιν της φίλης, την όποιαν τόσον συχνά είχαν παρηγορήσει, και η όποια τόσον βαθέως τοΐς ήτο άφωσιωμένη. Εκλαϊαν και διά την Άνναν, η όποια εφώτιζε την κατοικίαν των με την νεανικήν της καλλονήν. Αυτοί, που δεν είχαν παρά άγρία, αγαπούσαν να κυτάζουν την κομψήν εκείνην και λεπτήν μορφήν, να θαυπέουν τα καταμαυρα μαλλιά της, ν' ακούουν τα κρυστάλλινα γέλια της να μελωδούν εις το σπίτι, όπου δεν άντηχούσαν παρά αι κάπως τραχεία φωναι των έξ αγοριών.

Αλλά και τα άγρία, άφίνοντα κατά μέρος πāsαν προσπάθειαν να μείνου σωϊκώς άπαθη, εκλαϊαν ελιπρινέστατα. Ο Φρέδ κυρίως άφινε την άπελπισίαν του να έκραγή άληθινά. Ο δε Άλτικ, ο μόνος, ο όποιος κάπως συνεκρατεΐτο, περιέβαλλε διά βλεματος σιοτεινού και γεμάτου με άπελπισίαν το δακρύβρεκτον πρόσωπον της νεας.

— Θα άνταμώσωμεν πάλιν, σās ύπόσχομαι ότι θα συναντηθώμεν, έλεγεν η Άννα διά να τους παρηγορήση και να παρηγορηθή και αυτή... Δεν θα έλθετε εις την Ευρώπην;

Και, έπειδή εκείνοι έφαινοντο σαν να έλεγαν ότι μικρά πιθανότης ύπήρχε να συμβή τούτο, η Άννα επρόσθεσε:

— Λοιπόν! θα έπιστρέψωμεν ήμεΐς. Και εξήτσουσε με τα μάτια της μίαν επιβεβαίωσιν από τους ιδικούς της.

— Ναι, θα έπιστρέψωμεν, δεσποινίς Άννα, είπε με τεποίθησιν ο Κλαβαγιάν.

Η Άννα, παρηγορημένη, τον ηύχαρι-

στησε δια του τρυφερού της βλέμματος...

Το ταξίδι ετελείωσεν αίσως, όχι όμως και χωρίς επεισόδια...

Επί τέλους έφθασαν εις την Βρέστην, και ή εικών των 'Ινδιών...

"Ω! πόσον γλυκύ εινε το θέαμα της πατρίδος, έπειτα από μακράν άπουσίαν...

"Η Άννα με τὰ λευκά νυμφικά της..."

συγλήρουν επάτησαν παλιν το έδαφος της φιλιτίας των Βρετάνης!

Με πόσην ήδονην ανέπνεαν τον άέρα της πατρίδος!

Η οικογένεια Τερνάν εγκατεστάθη εις την Βρέστην.

του και την αδελφήν του, δια να εξακολουθήση εις εν οικοτροφείον...

Πάλιν μόνα, ή κυρία Τερνάν και ή κόρη της έξησαν την έρημικήν και φίληρον εκείνην ζωήν...

Και τὰ γεγονότα αυτά δεν άργησαν να έπέλθουν.

Το μοιραϊον έτος 1815 πλησιάζει εις τέρμα του.

Η Ευρώπη, ή τόνον καιρόν κύπτουσα τον αύχένα, ανάπνεει. Το δαιμόνιον, το όποιον την είχαν υπόδουλον...

Η κυρία Τερνάν και ή Άννα παρηκολούθησαν μετ' άγωνίας την πορείαν των γεγονότων...

ανέτειλε δια την κόρην εκείνην ή ημέρα της έκπληρώσεως των όνειρών της.

Από το πρωί ο καθεδρικός ναός της Βρέστης άντηχει με την χαρμόσυνον κωδωνοκρουσίαν του γάμου.

Εκτός τούτου, αι στολαί των άξιωματικών, που εισέρχονται και έξέρχονται, συντελούν όχι όλίγον δια ν' αύξήσουν την περιέργειαν.

μελλοντοφρος ύπηρέτησεν υπό τας διαταγάς του Σουρκούφ, και ότι ο ένδοξος καταδρομέυς έχει υποσχεθή να παραστή εις τον γάμον ως παράνομος του ύπαρχηγού του.

Ίδού τέλος άνοίγει ή θύρα, και ή Άννα, φεγγοβολούσα με τὰ λευκά νυμφικά της, εμφανίζεται στηριζομένη εις τον βραχίονα ενός νέου...

Ο νέος αυτός εινε ο Ούιλ, ο μικρός ναυτόπαις του Σουρκούφ.

Έχει μάλιστα κάμη το πρώτον υπερωκέανειον ταξέδι του, και εις τας χειρίδας της στολής του λάμπουν τὰ γαλάνια του σημαιοφόρου.

Το μέλλον έχει τηρήσει τας ύποσχέσεις του παρελθόντος.

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατά το γαλλικόν του Πέτρον Μαύλ.)

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Το πάρκον περιέχει συλλογήν όλην από τας μεγάλας εκείνας αναδενδράδας, τας όποιαις οι Άμερικανοί ονομάζουν Φυλλαϊθούσας...

Όταν οι δύο μικροί μου φίλοι, ή Μάρτζη και ο Μπέυν, πηγαίνουν να κάμουν μάθημα, εις το πράσινο και άνθισμένο σπουδαστήριόν των...

Κατά τας ώρας της διασκεδάσεως, ο Μπέυν καθαλιεύει τον Κόκ-Λικό, ή Μάρτζη σκαρφάλοι εις την πλατυά-

την ράχιν μου, και αρχίζει ο καλπαμος εις το πάρκον.

Και χωρίς άλλην εκγύμνασιν παρά την φυσικήν μου κλίσην προς τας ιπποδρομικάς ασκήσεις...

Κατά τας ώρας του φαγητού, εις την υπαίθριον τραπεζαρίαν, με δέχονται να περιφέρωμαι γύρω εις το τραπέζι...

Καί καθήτησα, από τήνλαιμαργίαν μου καιλιγάκι από ματαιοδοξίαν, δια να δείξω πόσον ήμουν πολιτισμένος...

Αλλά ή μεγάλη μου λιχουδιά εινε τὰ μανδαρίνια. Αχ! τὰ μανδαρίνια, παιδάκια μου!

Η πολύ γνωστή μου προτίμησις δια αυτό το ώραιον όπωρικόν, έκαμε μάλιστα να εκκολαφθή, ένα πρωί, εις την Ευνηρθόσουπαν...

Εξαφνα, μίαν ήμέραν, μετά το πρόγευμα, μία άλλόκοτος ιδέα ήλθεν εις την φαντασίαν της κυρίας μου.

Εξαφνα, μίαν ήμέραν, μετά το πρόγευμα, μία άλλόκοτος ιδέα ήλθεν εις την φαντασίαν της κυρίας μου.

Ύπήκουσα χωρίς να έννοώ τίποτε, ύπήκουσα όμως και ήνοιξα μιά όργυιά το στόμα μου...

Πάρ! Ένα μανδαρίνι, στραβά σημαδεμένο, ήλθε και μ' έπέτυχε εις το άριστερό ρουθούνι...

στο στόμα μου. Φανταστήτε τί έγινε τότε! Ο κ. Κορροζ, ο πλοίαρχος Θωμάς Στίκ...

"Α! έφώναξεν ένθουσιασμένος ο Βασιλεύς των Χοιρομηριών, έσύ μόνη, άγαπητή μου Τζίννη, ήμπορούσες να φανταστής τόσον πρωτότυπα παιγνίδια!

"Ηνοιξα μιά όργυιά το στόμα μου..."

Αυτό εινε διασκεδαστικώτερον, διεκλήρυσεν ή δασκάλισσα, παρά να πετάνε μολυβένιες άμάδες εις το στόμα του σιδερένιου βατράχου...

Πού δεν εινε καν ζωντανός! συνεπλήρυσεν ο Τζέφ, ο όποιος ύπηρετούσεν εις το τραπέζι.

Και όλοι έσηκώθησαν τότε, με χαρμόσυνα ξεφωνητά, ώπλισθησαν με μανδαρίνια και ήθήλησαν να εξασκηθούν εις το νέον αυτό είδος της σκοποβολής...

Ο πλοίαρχος Στίκ, ως παλαιός σφαιροπαίκτης, διεπρέψεν άμέσως εις αυτό το παιγνίδι και μου έσφενδόνισε κατά σειράν, έξ πορτοκάλια μέσα και μέσα εις τον φάρυγγα.

Και τότε, ίδου ο Τζέφ, άκαμπτος και σοβαρός, πλησιάζει τον άκαμπτον και του προφέρει μίαν απλάδα με άμυγδαλωτά, την όποιαν έχει πάρη από την συλλογήν των έπιδορπιών.

Πλοίαρχε Τάμμη, έκερδίσατε μίαν δωδεκάδα γλυκίσματα!

Βλέπετε, ο Τζέφ μ' έθεωρούσε πλέον ως σκοποβολήν, όπως γίνεται εις τὰ πανηγύρια, όπου οι νικηταί κερδίζουν ένα ταψί μπακλαβά ή κουραμπιέδες!

Η εύφους επινόησις της κυρίας Κορροζ δεν έπήγε στα χαμένα. Το σφαιροπαίτριον έξεθρονίσθη.

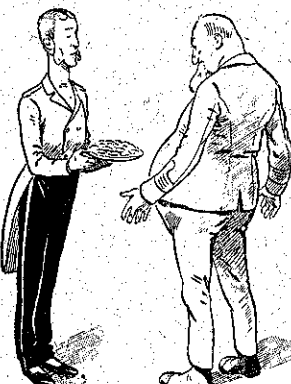
Αργότερα ο Τζέφ έπρότεινε να μου τοποθετήσουν μίαν μικρούλαν ήλεκτρικήν μηχανήν, ή όποία, άμα μου έκαρφώνοντο έξ μανδαρίνια κατά σειράν εις τον φάρυγγα...

Τί λαμπρό παληκάρι όμως που ήτο αυτός ο Τζέφ, μ' όλην του την μανίαν να επαγγέλλεται τον άστεϊον!

Είχε ειδικός ιπποκόμος—έκαμνε, βλέπετε, λίγο άπ' όλα εις έκείνο το σπίτι!— αυτός ήτο επιφορτισμένος να φροντίξη έμένα και τον Κόκ-Λικό. Και με πόσην καλωσύνη και εύφουαν έκαμνει αυτό το έργον!

Ο σταυλός μας ήτο σαν παλατάκι άμείπτου καθαριότητος. Ημεϊς ήμεθα πάντοτε πλυμένοι, γυαλισμένοι, ξεστριμμένοι και στολισμένοι με φούντες, σαν να έβγαίναμεν από το κουτί.

Από το πολύ τρίψιμο, το δέρμα μου, το όποϊον εκ φύσεως ήτο τραχύ και μελαχροϊνόν, ειχε τώρα την απαλότητα του άτλαζωτού και την στιλβηδόνα επίπλου

«Έκερδίσατε μίαν δωδεκάδα γλυκίσματα...»

Λάτρης του 'Απειρου με το 'Εθνικόν 'Ονειρον, Ζαππίδα, Ζίαν και Φίλην των Ζώνων—ή Κροκόπεπλο, 'Ηώς με τον 'Αγγελον Προστοιάνη, Παγγήρον, 'Αγγελον, 'Αγγελον της 'Ελλάδος, 'Αγγελον Αγγερον και Δραπέτην 'Αγγελον—ο Συναγωγόμενος Ποντικός με τον Μπερετόδουλον, Δικηγόρον της Νεολίας, 'Αντίβαν τον Καρχηδόνην και Γνωκ Φιλάνη—ή Χιονισμένη Περιοστέρα με τον Πολικόν 'Αστέρα, 'Αριελ, Αιδέρα και 'Αρμα της Νίκης—ο Δευκοκίματος Αιγαλός με την 'Εξέδραν του Φαλήρου, Δροσόλουτον Δουκαγιές, Θεραπεινίδα των Μουσών και 'Ηλιόλουτον Προσάν—ο Αιτόνομος με τον Μπερετόδουλον, Κοιτοσβιδούλην, Καρακάξαν, Σκοσιόν και Ναύαρχον των 'Αστακίων—ή 'Αρχοντοπούλα των Δευκίων 'Ορέων με τον Μέλλοντα Διπλωμάτην, 'Ανθος 'Ανθέων, Αιδέριον Πλάσμα, Βασίλισσαν των 'Ανθέων και 'Εσπρινήν 'Εσπέραν—ο Βικτωρ Ουγκώ με την Δαφροστεφή Σημάριαν και Ναυτοπούλαν του Μεσολογγίου—ή Χλόη με το Βρυδάδες Ρόδο, 'Εανθό Διαβολάκι, Νύκτα της Καστέλλας, Γνωκ Φιλάνη, Περωτόν 'Ονειρον, Αιτόνομον και Βικτωρα Ουγκώ—ή Δαφροστεφής 'Ελλάς με την Πάξ—ο Πολύμων Σμάραγδος με τον 'Ορειόπολον της Δόξης—το Περωτόν 'Ονειρον με τον 'Αριελ, 'Εθνικόν 'Υμνον, Μπερετόδουλον και Μέλλοντα Διπλωμάτην—ή 'Ελληνίς με τον 'Υμνον της 'Ελευθερίας—ο Κόιντος Στέφανος με το Γνωκ Φιλάνη και Ψωράκι—ο Δεκαπεντής Πλοταρχος με τον Μάγον της 'Ανατολής, 'Αντίβαν τον Καρχηδόνην, 'Ηγεμονίδα της Κρήτης, 'Υμνον της 'Ελευθερίας και Δροσόλουσμέτην Χρυσαιήν.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Συναγωγόμενον Ποντικόν (έστελλα) Δαφροστεφή Σημάριαν, Νυκτερινήν Δρόσον (έστελλα) δια Πνευματικής 'Ασκήσεως δεν είνε τώρα καιρός θά ίδης τότε θά προκηρυχθί ο Διαγωνισμός των) 'Ορειόπολον της Δόξης (ναί, είνε κάπως καλλίτερον, άλλ' άκούη όχι όπως χρειάζεται) Ζίαν (έστελλα) Γαλαξία Δευκη (έχει καλώς σ' εξεχρέωσα) 'Αντίβαν τον Καρχηδόνην (δεν χρεωσείς άλλα τετράδια) 'Ασπρη (καλό ταξείδι) Αιτόνομον (με πολλήν ευχαριστήσιν ειδιάβασα τας ώραιάς πληροφωρίας της επιστολής σου ναί, εμπορεί κατέεις να πάρη και δεύτερον ψευδώνυμον, πληρώνων, έννοείται, άλλο ένα φράγκιον) Βικτωρα Ουγκώ, Αιμίλιον Καραγκιόζη (σου τό έστειλα όπισω και σε ειδοποίησα μάλιγα δια της αλληλογραφίας του φύλλου) Γαλαξίαν (εις την ερώτησιν σου άπάντω όχι) Χλόην, 'Αρχιμάχιον (όχ αυτή ή τεμπελιά και έπειτα θέλεις να προκηρύττω διαγωνισμούς τό καλοκαίρι δεν βλέπεις λοιπόν ότι είνε ή άκαταλληλότερα έποχή) 'Ανθος 'Ανθέων (πού τόσο ώραία μου περιγράφει τας έντυπώσεις της από την 'Υδραν) Δαφροστεφή 'Ελλάδα (χαίρω πολύ πού έγινες καλά, όστερ' από τόσα βάσανα ευχόμαι να δυναμώσης τελείως και να επαναλάβης την προτέραν ζώήν) 'Ιπτάμενον Ισοδότην (έχει καλώς έστειλά εκ νέου τό 37 και 38 φύλλον) Κρόταλον (χαίρετίσματα εις τας αδελφάς σου είπα όσα μου γράφεις εις τόν κ. Φαίδωνα, ό όποιος σ' ευχαριστεί και περιμένει, με την παρέκκλιση μόνον να μή παραπεταθί ή εκκρεμότης) Φλόεραν του Βοσκού (ευχαριστώ δι' όσα γράφεις βεβαίως θά είνε συνδρομηταί) 'Ελληνίδα (χαίρω πού έγινες καλά) Παντελήν Ι. Β. (ναί) Κροκόπεπλον 'Ηώ (με γεία τό καινούργιο σπίτι) 'Αρχοντοπούλαν των Δευκίων 'Ορέων. κλπ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 29 Αύγουστου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεικται μέχρι της 12 'Οκτωβρίου
[Ο χάρτης των λύσεων, επί του όσατον δέον να γράψωι τας λύσεις των δι' διαγωνισμένον, πωλείται εν τή Γραφείω μας εις φανελλούς, όν έκατος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

- 506. Αεξίγειρος.**
Πήρα ρήμα, γράμμα, μόριον και άριθμητικόν Και μεγάλον είδα Πέρον νομοθέτην και σοφόν.
'Εστάλη υπό του Βασιού της 'Ελευθερίας
- 507. Στοιχειόγειρος.**
Χωρίς κεράλι και λαϊμό Είμ' ένα ψάρι... ζωντανό. Μά με λαϊμό και με κεράλι, 'Η κεραλή θά μ' έχη πάλι.
'Εστάλη υπό Κωνσταντίνου του Μεγάλου
- 508. Αίνυγμα.**
'Αρχαίος βασιλεύς τάρτερικόν μου, Φυτόν πολύ κοινόν τό θηλυκόν μου.
'Εστάλη υπό του 'Αργυροτόξου Φοιβού
- 509. Μωσαϊκόν.**
'Η σκαπάτη, ό τροχός και τό πηλίνον 'Ενας γνώμων με αυτά κ' ένα σφύριον, Σε δανείζουν από ένα των στοιχείων Διά να κάμης άλλο ένα έργαλείον.
'Εστάλη υπό του Ζήτου ή Πατρίς
- 510. Πυραμοειδής.**
+ Οι σταυροί άποτελούν 'Ακρωτήριον.
* + * = 'Αντωνουαία.
* + * = Ζώνον.
* + * * = Σχολικόν όργανον.
* * + * * = Πολεμική μηχανή.
* * * + * * * = Μέρος οικοδομής.
* * * + * * * = Σχολικόν έπιπλόν.
'Εστάλη υπό του Μικρού Σουλτατού
- 511—515. Μαγικόν Γράμμα.**
Τή ανταλλαγί δύο γραμμάτων έλάστης των κάτωθι λέξεων δια δύο άλλων, πάντοτε των αΐτων, σχημάτισε άλλας πέντε λέξεις :
πλοΐς, άμαξά, γάδος, Σιδών, φύκος.
'Εστάλη υπό της 'Ελληνικής 'Ελευθερίας
- 516. Δεξιθηρία.**
Ποίος χώρας της 'Ασίας, διασήμου, τό όνομα άποτελείται εξ έπτά γραμμάτων, εκ των όποιων τά εξ είνε φωνήεντα ;
'Εστάλη υπό της Αιγυπτιακής Βανάνας.
- 517. Ποικίλη 'Ακροστιχίς.**
Τό πρώτον γράμμα της πρώτης των ζητουμένων λέξεων, τό δεύτερον της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης και ούτω καθεξής, άποτελούν Προφήτην :
1, Νήσος αιτόνομος, 2, Εθαγγελιστής, 3, Πόλις της 'Ελλάδος, 4, Ποτόν, 5, Κόσμημα, 6, 'Ηπειρος, 7, Πόλις της 'Αγίας Γραφής.
'Εστάλη υπό του 'Εσπερινού Ρεμβασμού
- 518. 'Ελληποσύμφωνον.**
οει-αι-οει-ασ
'Εστάλη υπό του Αιτόνομου
- 519. 'Ινδικός Γεΐφος.**
* (άρθρον) εδ (μετοχή) ω2 (μέλος του σώματος) αβ (άπαρέματόν) αβ (προστακτική).
'Εστάλη υπό της Ποντιαδος Αύρας
- ΑΥΣΕΙΣ**
των Πνευματικών 'Ασκήσεων του φύλλον 31.
382. Πυρετόν (πύρ, ίον).—383. Λύκαινα-ύαινα.—384. Χαλινός-λιγανός.—385. 'Αστυνόμος ('Αστυ, νόμος).
386. ΔΕΥ-ΚΑ-ΛΙ-ΩΝ 387—389. 1. 'Α-ΚΑ-ΛΑ-ΜΟΣ 2, Σκότος, κότ-ΛΙ-ΜΟΣ 3, Πίος, 'Ιος, 'Ισος, όσος, όσιος. ΩΝ 2, Σκότος, κότ-

τος, κόπος, κόπου, όπου, πού, πούς, πής, φός. 3. Χαρά, παρά, πυρά, Πύρα, λύρα, λύρας, λύπας, λύπης. Λύπη.—390—395. Τή ανταλλαγί δια του ΓΑ: Γάρος, Γαλλία, άγαθός, γαστήρ, Παγασαί, Γάζα.—396. ΚΒ-ΚΡΩΨ (ΣυΚέα, 'Ιαπετός, λ'Κος, ΚΨρος, 'Ησι'Οδος, οΨέ.)—397. Φοβού τας διαβολάς κ'εν ψευδείς ώπι.—398. Πάν μέτρον άριστον (π-αν με τρ-ον-αρ εις τον)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

- [Η λέξις λεπτά 10, δια δε τους συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον. 'Ελάχιστος όρος 10 λέξεις, δηλαδή και οι διγλώττειροι των 10 πληρώνονται ως να ήσαν 10.]
- Ε**ναν από τους δύο, Γλυκεία 'Ελλάς' τόνσον πρώγμα, δεν ένδησες;—'Εσπρινή 'Εσπέρα. (5'—176)
- Ε**πιφυλάττωμαι να σας τό φανερώσω προσωπικώς, φίλε Βασίλει της 'Ελευθερίας.—'Εσπρινή 'Εσπέρα. (5'—177)
- Ε**γκαρδίως ευχαριστώ ευγενείς συγχαρήτας με. 'Αντισυγχαίρομαι άγαπημένη 'Ελληνική Τριήρη και της εύχομαι ναχη γεία σ'α ξένα πού πάει να χρησιμοποιήσιν πνευματική λαμπάδα σ'α ξενιτεμένα 'Ελληνόπουλα.—Πρόεδρος 'Ηώς'. (5'—178)
- Ε**λαβες, 'Ενα, κάρταν μας με νέον τίτλον σου;—Μαρίκα, Φιφή. (5'—179)
- Τ**ή έορταζούση δραστηριοτάτη αντιπρόδρω ήμών προσφέρει ή 'Ηώς' άνοθόδεσμην πλήρη των εγκαρδιωτέρων ευχών της. (5'—180)
- Ο** Βομός της 'Ελευθερίας συγχαίρει 'Εθνικόν 'Ονειρον επί θριαμβευτική βραθύσει. (5'—181)
- Α**ναχωρών εκ Δυρραχίου εις 'Ιωάννινα πρὸς εξακολουθήσιν των σπουδών μου, χαριστώ όλομέλειαν συνδρομητών. Αιμίλιος Καραγκιόζης. (5'—182)
- Η** ευτυχία με λούλουδα τό δρόμο σου να ραίνη, στήν έορτή σου ευχόμαι, Δούκισσα λατρεμένη.—'Αγρόκρητο. (5'—183)
- Ε**γκάρδια συγχαρητήρια, Πολύμων Σμάραγδος, δια τους άρραβανάς της εξαδέλφης σου.—Γαλαξίας. (5'—184)
- Ε**πί τη βραβεύσει του, ω Δούκισά μου, δέξου τά δλόθερμά μας συγχαρητήρια.—Σόλλογος 'Ηώς'. (5'—185)
- Α**νασπαζόμενος φιλιτατον 'Αγγελον Αιθρινόν, ευχαριστώ δια τας πλείστας φιλικάς ένδειξεις του.—Δαφροστεφής 'Ελλάς. (5'—186)
- Ε**υχαριστώντες Λάτρην του 'Απειρου και 'Υμνον της 'Ελευθερίας, πληροσοροϋμεν αττους δι' αι έντυπώσεις μας εκ του Φαιδρού ταξείδιου δηήρηαν χριστου. (Ίδως ή τραγική γνωριμία μας και τό καπέλλο του Κυρίου Προέδρου μας ένθουσίασαν). 'Αγγελίος της 'Αγάπης, Δικηγόρος της Νεολίας, Δικηγόρος των Συνδρομητών, 'Εξέδρα του Φαλήρου, 'Εανθό Διαβολάκι. (5'—187)
- Τ**ό Κράτος της Φαιδρότητας συγχαίρει τό αγαπητόν του 'Εθνικόν 'Ονειρον δια τό βραβεϊόν του. (5'—188)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεις παρασόν εις την χώραν ήμών ύψηθείας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παΐδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 'Εσωτερικῶ : 'Εξωτερικῶ : 'Ετήσια... φρ. 8,— 'Ετήσια φρ. 10,— 'Εξάμηνος... » 4,50 'Εξάμηνος » » 5,50 Τρίμηνος... » 2,50 Τρίμηνος » » 3,— Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός.	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Εν 'Αθήναις, 9 και 16 Σεπτεμβρίου 1906	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 'Εσωτερικῶ λεπ. 20. 'Εξωτερικῶ φρ. 10. 0,20. Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται εκάστον λεπ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 'Οδός 'Εβρουπίου αρ. 38, παρά τὸ Βασιλικόν.

Περίοδος Β' .—Τόμος 13ος   'Εν 'Αθήναις, 9 και 16 Σεπτεμβρίου 1906   'Ετος 28ον.—'Αριθ. 41—42

ΕΙΚΟΝΗ ΔΕΚΤΕΡΟ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΟΡΕΞΗΣ

Α ΓΑΠΗΤΟΙ μου φίλοι, εγώ ό 'Αναγίας, ψυχογυϊός και αλογοπαίκτης της Διαπλάσεως, αδελφός πασών των αδελφών του, κύριος της Πίσσας και της Μαρθας, κέρης του Φαλήρου, Μεγαλόσταυρος των Ευσήμων, κτλ. σας κάμνω την τιμήν να σας χαίρετήσω. Μολονότι αι άπαντήσεις σας εις την 22αν Κυριακήν, μ' έκαμαν και μ' έσυνείθησαν να λέγω ψεύματα, αυτό δεν είνε ψεύμα: Είμαι εγώ, ό 'Αναγίας όλοζώντανος. Και κάτι άλλο πού θα σας π'ω άμέσως, και αυτό δεν είνε ψεύμα—δυστυχώς! Σας διδά τον λόγον της τιμής μου, και σας παρακαλώ να με πιστεΐσετε. σεόμενον τουλάχιστον τον όγκον των τίτλων μου. 'Αλλως τε έχω και μάρτυρας.

Πρόκειται, αγαπητοί μου, περί της οικτράς και αξιοθρηνήτου και...θαλασσοδρέκτου